

Як тільки наповниться серце журбою

Микола Руденко

Як тільки наповниться серце журбою
І ляжуть на душу погрозливі тіні —
Я знов уявлю, що стою під вербою
В селі на моїй Україні.

Так яблука пахнуть, рум'яні ранети;
Так любо звучить не спотворене слово!
Із досвіду знаю: обійдеш планету,
А серце сюди приведе тебе знову.

Чи в кольорі неба, чи, може, у травах
Є щось невимовно моє, неповторне.
Чи, мо', твою душу в вечірніх загравах
Душа твоїх предків незримо пригорне?..

Ми часом шукаємо щастя легкого,
А потім зітхаємо гірко і сумно:
У світі лишилось багато такого,
До чого ми ставились надто бездумно.

О лихо, що неньці на голову впало!
О скрута, якої повік не забути!..
Молитись і плакати — це ще замало:
Синів треба вчити
Вкраїнцями бути.